Р Е Ш Е Н И Е
№ 44870

гр. София, 16.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 57 състав,** в публично заседание на 03.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **10645** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Ч. С. Х., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. Т. Б. Б., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-0346-000100/20.05.2026 г., издадена от К. М. П. – началник група към ОДМВР – Б., РУ – С., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“, и срещу ЗППАМ № 26-0346-000101/20.05.2026 г., с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП е наложена ПАМ „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“.

С определение № 35016/11.09.2026 г. съдът е разделил производството и е оставил за разглеждане в настоящото дело жалбата срещу ЗППАМ № 26-0346-000100/20.05.2026 г. Жалбата срещу ЗППАМ № 26-0346-000101/20.05.2026 г. е изпратена на председателя на съда за образуване на отделно производство.

В жалбата се твърди, че оспорените заповеди са незаконосъобразни на всички основания по чл.

146 АПК. Поддържа се, че са недостатъчно мотивирани в нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, тъй като в тях е възпроизведено единствено, че жалбоподателят „отказва да бъде проверен“, без да са описани начинът, по който е отправено разпореждането, действията на контролните органи и начинът на удостоверяване на отказа. Твърди се, че не е установено дали на лицето е предоставена реална възможност за медицинско изследване и дали е спазена Наредба № 1 от 19.07.2017 г. Сочи се, че органът механично е приложил закона, без да извърши преценка за съразмерност по чл. 6 АПК, включително относно необходимостта от едновременното налагане на две мерки. Твърди се също, че мерките са придобили характер на предварително наказание. Като процесуално нарушение се сочи и неправилното указание в заповедите, че същите подлежат на обжалване пред Административен съд – Бургас. Иска се отмяна на заповедите, връщане на свидетелството за управление и на регистрационните табели.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – началник група към ОДМВР – Б., РУ – С., не се явява и не се представлява.

Административният съд – С.-град, след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 20.05.2026 г. около 15:10 ч. в [населено място], на [улица]до дом № 46, Ч. С. Х., управлявайки собствения си лек автомобил „М. А160“ с рег. [рег.номер на МПС] , при маневра на заден ход удря паркирания лек автомобил „А. Ку7“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Мит Секюрити 85“ ЕООД. По сигнал на ОДЧ на РУ – С. на място пристигат полицейски служители Т. С. С. и С. Ц.. Видно от докладна записка от 20.05.2026 г. на ПИ Т. С., водачът е поканен да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510“ с фабричен № ARUM-0237, като същият категорично е отказал да бъде тестван.

На жалбоподателя е издаден талон за медицинско изследване № 0153566, в който е отразено, че лицето „отказва проверка за алкохол“ с посоченото техническо средство. В графата за избор на начин на изследване (доказателствен анализатор или медицинско и химическо лабораторно изследване) жалбоподателят собственоръчно е вписал „не желая“. Указано му е да се яви във ФСМП – [населено място] в 40-минутен срок от връчването и е разяснено последствието по чл. 174, ал. 3 ЗДвП. Т. е връчен на жалбоподателя в 15:50 ч. на 20.05.2026 г., което той е удостоверил с подписа си.

Видно от Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби (Приложение № 4 към чл. 14, ал. 2 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г.), на 20.05.2026 г. в 17:05 ч. жалбоподателят се е

явил във ФСМП – С., където медицинското изследване не е извършено, тъй като лицето е отказало да даде кръв. Отказът е удостоверен с подписа на медицинския специалист Н. С. – лекарски асистент, и с подписа на жалбоподателя, който в 17:20 ч. собственоръчно е вписал, че не желае да даде кръв за анализ за алкохол.

По преписката е приложено и сведение от свидетелката П. В. А., която е заявила, че е видяла автомобила с рег. [рег.номер на МПС] да удря друг автомобил при маневра за паркиране и че водачът изглежда в нетрезво състояние. Срещу жалбоподателя е образувано ДП № 87/20.05.2026 г. по описа на РУ – С., а за нарушение на чл. 40, ал. 1 ЗДвП е съставен АУАН серия АД № 808574/20.05.2026 г.

Въз основа на така установеното е издадена оспорената ЗППАМ № 26-0346-000100/20.05.2026 г., с която е отнето белгийско СУМПС № [ЕГН]. Видно от разписката към нея, жалбоподателят е получил препис от заповедта на 28.07.2026 г. На същата дата е издадена и ЗППАМ № 26-0346-000101/20.05.2026 г. по чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП, която не е предмет на настоящото производство.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от адресата на заповедта, за когото тя поражда неблагоприятни правни последици, поради което той има правен интерес от оспорването. Преписът от заповедта е връчен на 28.07.2026 г., а жалбата е подадена по електронен път, подписана с квалифициран електронен подпис, на 10.08.2026 г., т.е. в 14-дневния срок по чл. 149, ал. 1 АПК.

Съгласно чл. 133, ал. 1 АПК делата по оспорване на индивидуални административни актове се разглеждат от административния съд, в района на който се намира постоянният адрес или седалището на посочения в акта адресат. Постоянният адрес на жалбоподателя е в [населено място], поради което делото е подсъдно на Административен съд – София-град. Неправилното указание в заповедта, че същата подлежи на обжалване пред Административен съд – Бургас, не представлява порок, засягащ законосъобразността на акта. Това указание не е част от волеизявлението на органа и могат да имат значение единствено за срока за обжалване (чл. 140 АПК). В случая жалбоподателят е упражнил своевременно правото си на защита пред компетентния съд, поради което неправилното указание не е довело до каквото и да е ограничаване на правата му.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.
Заповедта е издадена от компетентен орган. Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и т. 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по чл. 165 съобразно компетентността им или от оправомощени от тях длъжностни лица. Издателят на заповедта – началник група към ОДМВР – Б., РУ – С., е действал в рамките на оправомощаването, предоставено му със Заповед № 251з-5684/07.10.2025 г. на директора на ОДМВР – Б., изрично посочена в оспорения акт.
Заповедта е издадена в предписаната от закона писмена форма и съдържат реквизитите по чл. 59, ал. 2 АПК. Неоснователно е възражението за липса на мотиви. В заповедта са посочени датата, часът и мястото на проверката, управляваният автомобил и регистрационният му номер, видът и фабричният номер на техническото средство, с което жалбоподателят е отказал да бъде проверен, както и номерът на издадения талон за медицинско изследване. Посочено е и приложимото правно основание – чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП. Тези данни са достатъчни, за да се разбере кои факти органът е приел за установени и какви правни последици е свързал с тях, както и за да се осъществи съдебен контрол. Изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК не предполага подробно описание на всяко действие на контролните органи. Освен това, съгласно трайната съдебна практика (Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС), мотивите на административния акт могат да се съдържат и в документите от административната преписка, предхождащи издаването му – в случая докладната записка, талона за изследване и протокола за медицинско изследване, в които обстоятелствата по проверката и отказа са описани подробно.
Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Процедурата по Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози е спазена. След отказа да бъде проверен с техническо средство на жалбоподателя е издаден талон за изследване, в който са разяснени правото му да избере изследване с доказателствен анализатор или медицинско и химическо лабораторно изследване, мястото и срокът за явяване и последиците от неизпълнението на предписанието. Т. е връчен срещу подпис. Противно на твърденията в жалбата, на жалбоподателя е била предоставена реална възможност да даде кръвна проба: той се

е явил в посоченото лечебно заведение, където изрично и собственоръчно е отказал да даде кръв за анализ. Тези обстоятелства са удостоверени в официални документи, съставени по установения ред и в предписаната форма, чиято доказателствена сила не е оборена.

Заповедта е издадена в съответствие с материалноправните разпоредби.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП временно се отнема свидетелството за управление на МПС на водач, който управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, както и на водач, който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

От събраните доказателства безспорно се установява, че на 20.05.2026 г. жалбоподателят е управлявал МПС и е отказал да бъде проверен с техническо средство за употреба на алкохол, а след това е отказал и да даде кръв за химическо лабораторно изследване. Самият жалбоподател в жалбата не твърди, че е дал съгласие да бъде проверен, нито сочи факти, които да оборват отразеното в докладната записка, в талона и в протокола. Неговите възражения са насочени единствено към формата и мотивите на акта, но не и към фактите, въз основа на които са издадени. Налице е отказ и в двете хипотези, визирани в чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, с което е осъществен фактическият състав за налагане на мярката по тази разпоредба.

При наличие на предвидените в закона предпоставки административният орган действа в условията на обвързана компетентност и е длъжен да приложи съответната мярка. Законът не му предоставя възможност да прецени дали да я наложи и дали целта може да бъде постигната с по-леко средство. Поради това възраженията, че органът не е обсъдил личността на водача, липсата на обществена опасност и необходимостта от мярката, са неоснователни. Срокът на мярката също е определен от самия закон – до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, и органът го е възпроизвел точно. Ето защо не е налице и нарушение на принципа на съразмерност по чл. 6 АПК.

Възражението за липса на мотиви относно необходимостта от едновременното налагане на две мерки е относимо към съвкупното им прилагане. Предмет на настоящото производство обаче е само мярката по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, чиято законосъобразност се преценява самостоятелно. Тя се налага задължително при наличие на предвидените в закона предпоставки, независимо дали по отношение на същото лице е приложена и мярката по чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП.

Законосъобразността на последната ще бъде преценена в отделното производство.

Не може да бъде споделено и твърдението, че мярката има характер на предварително наказание. Принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП имат превантивен и преустановителен характер – прилагат се, за да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се предотврати възможността водачът да извърши други нарушения, и не изключват административнонаказателната или наказателната отговорност. Обстоятелството, че въпросът за отговорността на жалбоподателя не е решен, не влияе върху законосъобразността на мярката по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, чието действие по силата на закона е обвързано именно с решаването на този въпрос.

Оспорената заповед съответства и на целта на закона – осигуряване на безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения (чл. 171, ал. 1, изр. 1 ЗДвП).

С оглед на изложеното съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в установената форма, при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена. Искането за връщане на свидетелството за управление е последица от евентуалната отмяна на заповедта и не подлежи на самостоятелно произнасяне. Искането за връщане на регистрационните табели е свързано със ЗППАМ № 26-0346-000101/20.05.2026 г. и не е предмет на настоящото производство.

С оглед изхода от спора на ответникът се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение, но такива не са претендирани, поради което такива не следва да бъдат присъждани.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 57-ми състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ч. С. Х., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-0346-000100/20.05.2026 г., издадена от началник група към ОДМВР – Б., РУ – С., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 172, ал. 5 ЗДвП.